

РЕШЕНИЕ

№ 24083

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **320** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба на М. М. С., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1725562 от 07.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. с чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП ѝ е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, както и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Изтъква се, че оспорената заповед е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Жалбоподателката изрично посочва, че вярно в ПАМ е засвидетелстван фактът, че дрегерът е отчел 1.74 промила алкохол в издишания въздух, но невярно е засвидетелствано обстоятелството, че е управлявала посочения автомобил, поради което счита, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 и чл. 171 ЗДВП. Твърди също, че автомобилът е бил спрян принудително от служители на ОЗ РУ СДВР, които са установили кое лице е управлявало превозното средство. С жалбата е направено искане за изслушване на двама свидетели при режим на призоваване – служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР – С. И. и С. М.. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката М. М. С. се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли съда за отмяна на оспорената заповед, на основанията посочени в нея. Представя писмена защита.

Ответникът – младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, Районно управление 01 към СДВР, в открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт П.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № GРАМ-1725562 от 07.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. с чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на М. М. С. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Посочената заповед е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4057553, като е прието, че в [населено място], жалбоподателката управлява лек автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на К. К. К. с ЕГН: [ЕГН], в района на обособен паркинг до блок 137Б, като при извършената проверка с техническо средство Алкорест Дрегер 7510 с фабричен номер А.-0135, проба номер 7090 в 09:29 часа отчита положителен резултат 1,74 промила на хиляда в издишания от водача въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с номер 3111. Към административната преписка по делото са представени посочения АУАН Серия GA № 4057553 /л. 7/, както и талон за медицинско изследване № 31111 /л. 8/, Докладна записка от С. И. С. – мл. автоконтрольор в 01 гр. 01, сектор „ОКПД“ при Отдел „Пътна полиция“ СДВР /л. 12/ Справка картон на водача – М. М. С. /л. 13/, Мотивирана резолюция № 25-4332-М. от 18.12.2025 г. /л. 11/, с която административнонаказателното производство, образувано въз основа на АУАН Серия GA № 4057553, е прекратено, поради наличие на данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, Заповед № 513з-11294 от 23.20.2024 г. /л. 15/, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г.

С протоколно определение от 11.03.2026 г. /л. 57/ към делото да приложени представените от жалбоподателя 3 броя АУАН: Серия GA АКТ № 4057555, Серия GA АКТ № 3852610 и Серия GA АКТ № 3852609 против В. В. М.; 1 брой заверено препис от протокол за реализирано идентично ПТП към АУАН Серия GA АКТ № 4057555 и схема и 1 брой протокол в оригинал на М. С., както и заверен препис от Постановление за привличане в качеството на обвиняем от 07.12.2025 г.

По направеното с жалбата искане на жалбоподателя, в хода на настоящото съдебно производство, с Определение № 4974 от 06.02.2026 г. /л. 25/ е допуснат разпит на двама свидетели - С. И. и С. М., служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В рамките на настоящото съдебно производство в с.з. от 11.03.2026 г. е разпитан свидетелят С. К. И., който заявява, че е бил извикан заедно с двама колеги – С. и С. С.. Пристигнали са още два екипа на от 03 РУ и две задържани лица. Твърди, че по данни на колегата от 03 РУ, автомобилът не се е подчинил и е бил преследван, при което е реализирал ПТП, след което водачът се е опитал за избяга, а през това време жената, която се вози от дясната страна, се премества на шофьорското място и реализира ново ПТП. Не е присъствал на произшествието, съставили са АУАН и срещу двамата извършители на ПТП. Всичко се е случило в[жк]на обособен паркинг, като не помни

номер на блок.

В с.з. от 11.03.2026 г. е разпитан и свидетелят С. М. М., който заявява, че не е очевидец, бил е извикан от колеги от ОЗ РУ и са отишли на мястото на произшествието – били са общо трима колеги. Твърди, че е установил кой е шофирал процесния автомобил по данни на колегите от ОЗ РУ. По техни данни е установил, че първо е управлявал мъж, който е тръгнал да бяга, а момичето е седяло до него, премества се на другата седалка и удря пак полицейската кола. Не си спомня с колко автомобил е реализирано второто ПТП. Твърди, че и двете задържани лица са тествани за алкохол, като момичето е откарано във ВМА от други колеги.

С писмо от 06.04.2026 г. /л. 65 и следващите/ по делото от ОЗ РУ към СДВР са представени заверени копия от ДП № 227 ЗМК 1961/2025 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР по отношение на М. М. С..

Наличен е Протокол за разпит на свидетел от 07.12.2025 г. /л. 84 – гръб/ от А. И. Н. с месторабота – ООР в ОЗ РУ към СДВР, който е посочил, че след като лицето, което първоначално е шофирало процесния автомобил и се опитал да избяга, е останал на място, като в това време установената като М. М. С. се е преместила на шофьорското място и се е опитала да избяга, като първо е тръгнала напред и е ударила служебния автомобил, след което е дала назад и е ударила паркиран автомобил.

В хода на съдебното производство е допуснат разпит на свидетел при режим на призоваване, чрез работодателя – ОЗ РУ – СДВР – А. И. Н., редовно призован на 16.04.2026 г., но в с.з. от 22.04.2026 не се явява.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети Заповед № 513з-11294 от 23.20.2024 г. /л. 51/ и Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 52/ на директора на СДВР, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. /л. 53/ на министъра на вътрешните работи, поради което съдът прима, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган - не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В този смисъл не са налице пороци във формата на акта, които самостоятелно да обуславят неговата отмяна. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът взе предвид следното: Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Спорът по делото се свежда до това дали са налице материалноправните предпоставки, посочени в цитирания чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, доколкото с жалбата се оспорва констатацията, че жалбоподателката – М. М. С. е имала качеството на водач на процесния автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС] , като не се отричат констатациите за наличието на 1.74 промила алкохол в издишания от нея въздух.

Към административната преписка е представен АУАН № Серия ГА № 4057553 /л. 6/ съставен срещу жалбоподателката, с който е установено, че същата е нарушила разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява МП с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред по ЗДвП. В случая се констатира, че така представяния АУАН е подписан от нарушителя без възражения и от двама свидетели, но липсва подпис на актосъставителя – С. И. С. на длъжност „младши автоконтрольор“ при отдел „Пътна полиция“, СДВР. Последното настоящата съдебна инстанция обаче не счита, че представлява съществено процесуално нарушение, което да доведе до самостоятелна отмяна на оспорената ЗППАМ. Подобен пропуск не би могъл да има стойност на съществено процесуално нарушение като самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед, тъй като същата съдържа собствено описание на фактическата обстановка, което бе потвърдено от събраните писмени и устни доказателства в хода на съдебното производство. В този смисъл е и нормата на чл. 53 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, в която е посочено, че дори и при нередовно съставен акт, съдът може да приеме, че има извършено административно нарушение, ако извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина се установяват по безспорен начин.

Също така следва да се посочи, че евентуални процесуални нарушения или нередовности при съставянето на АУАН не обуславят сами по себе си незаконосъобразност на заповедта за прилагане на принудителни административни мерки, доколкото производството по налагане на принудителна административна мярка е самостоятелно спрямо административнонаказателното производство, а за законосъобразността на ЗППАМ е релевантно наличието на установени материалноправни предпоставки за налагането ѝ, което в конкретния случай безспорно е сторено. Нещо повече, както бе посочено по-горе, представяният АУАН е подписан от двама свидетели и от жалбоподателката без възражения, с което тя е потвърдила вписаното в акта.

По отношение на твърдението в жалбата, че М. С. не е управлявала процесния автомобил и не притежава качеството на водач на МПС, съдът намира, че същото остана недоказано по делото. Констатациите, отразени в оспорената ЗППАМ бяха потвърдени от представените и приети по

делото доказателства.

Административното нарушение, изрично посочено в оспорената заповед, а именно това по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, в случая безспорно се установява от приетите по делото доказателства. От тях се установява, че на 07.12.2025 г. освен В. В. М. и жалбоподателката е управлявала процесния автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена по надлежния ред. От представения по делото протокол /л. 70/ за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява, че освен положителната проба за алкохол – 1,74 на хиляда, С. е употребила и „наркотични вещества или техни аналози, както и други средства, нарушаващи способността за управление на МПС“.

В подкрепа на така установеното нарушение, по делото с писмо от ОЗ РУ към СДВР от 06.04.2026 г. /л. 65 и следващите/, са представени заверени копия от досъдебно производство № 227 ЗМК 1961/2025 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР по отношение на М. М. С.. В това число и Протокол за разпит на свидетел от 07.12.2025 г. /л. 84 – гръб/ от А. И. Н. с месторабота – ООР в ОЗ РУ към СДВР, който е посочил, че на 07.12.2025 г. около 09:15 заедно с негов колега е последвал автомобил с марка „Б. Х6“ с рег. [рег.номер на МПС], препречили са му пътя, като в това време от шофьорското място на автомобила е изскочил мъж, който се е опитал да избяга, колегата му е тръгнал да го гони, докато Н. е останал на място - в това време пасажерката от автомобила се е преместила на шофьорското място и се е опитала да избяга, като е ударила два автомобила. Служителят е посочил, че е установил самоличността ѝ като М. М. С. с ЕГН [ЕГН].

Последното изцяло кореспондира със свидетелските показания на разпитаните в хода на настоящото съдебно производство свидетели - С. К. И. и С. М. М., които макар и да не са очевидци на управлението на процесния автомобил от страна на жалбоподателката, съдът счита за логични и последователни.

Така установеното извършване на нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП се потвърждава от всеки един от приложените по делото протоколи за разпит на свидетел, приложени с писмо от 06.04.2026 г. по делото в т.ч. и от Протокол за разпит на свидетел от самата М. М. С. /л. 89 гръб/, която в хода на досъдебното производство е заявила, че се е преместила от пасажерското място на шофьорското място, превключила е предавка и се е опитала да тръгне. Обстоятелствата, потвърдени лично от жалбоподателката, че се е преместила на шофьорското място и е превключила предавка, с цел да потегли с автомобила и да го премести, безспорно ѝ дават качеството на водач.

Съдът счита, че в случая, с оглед събраните и приобщени по делото гласни и писмени доказателства, се доказва всички съставомерни признаци на нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – М. М. С. притежава качеството на водач на автомобил и е управлявала превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи.

Заповедта е издадена при спазване на общите процесуални правила на чл. 35 и чл. 36 АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателства.

Оспореният административен акт съгласно чл. 4, ал. 2 от АПК е издаден за целите и на основанията на закона. Заповедта е съобразена изцяло с предвидения от законодателя срок за прилагане административна принуда, временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Видно от представената по делото мотивирана резолюция № 25-4332-М. от 18.12.2025 г. /л. 11/, административнонаказателното производство, образувано въз основа на АУАН Серия GA № 4057553, е прекратено, поради наличие на данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, а с Постановление за привличане на обвиняем от 16.02.2026 г. /л. 78/ М. М. С. е привлечена като обвиняем за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от Наказателния кодекс. По делото не са налице данни производството да е прекратено или приключило.

Не се приема защитната теза на жалбоподателката, че в случая на процесното място и дата е установено, че С. с друго лице по едно и също време са управлявали процесното МПС и са извършили едно и също ПТП, за което в с.з. от 11.03.2026 г. са представени 3 броя АУАН: Серия GA АКТ № 4057555, Серия GA АКТ № 3852610 и Серия GA АКТ № 3852609; 1 брой заверено препис от протокол за реализирано идентично ПТП към АУАН Серия GA АКТ № 4057555 и схема и 1 брой протокол в оригинал на М. С., както и заверен препис от Постановление за привличане в качеството на обвиняем от 07.12.2025 г. /л. 41-50/. Дори и да е посочен един и същи час на нарушението, тази неточност не може да обоснове извод за недоказаност на нарушението, извършено от С.. По делото са налице данни, че на 07.12.2025 г. две лица са управлявали автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС], като първоначално е управляван от В. М., а след това и от жалбоподателката – С., която се преместила на шофьорското място и е управлявала автомобила, непосредствено след като В. М. е избягал. Следователно така представените доказателства кореспондират напълно на установеното с административната преписка, а не го оборват.

Неоснователни и неотнормирани са наведените от оспорващата твърдения относно реализираното от С. ПТП, тъй като настъпването на пътнотранспортно произшествие не е сред материалноправните предпоставки, предвидени в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Предвид изложеното до тук, съдът приема, че оспорената заповед отговаря на материалния закон. Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в оспорената заповед е хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е свързана с управление на МПС след употреба на алкохол, установен по надлежния ред - факти, които безспорно са били налице към датата на издаване на процесната ЗППАМ № GРАМ-1725562 от 07.12.2025 г.

Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателката в по-голяма степен от необходимото. Не без значение е обстоятелството, че принудителната административна мярка се налага при обективно извършване на нарушение и не е насочена към личността на дееца – да санкционира неправомерното му поведение, а към правните последици от неправомерното поведение – да се предотврати и преустанови административното нарушение – чл. 22 ЗАНН.

Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда.

В заключение, съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-

производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата против него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото се дължат разноски на ответника по делото, но искане за присъждането им не е направено, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София –град, III отделение, 20 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. С., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-1725562 от 07.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. с чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: